

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: I. B.
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 19. 12. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2022, č. j.
OAM-337/LE-BA01-K01-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné šetření, neboť posuzoval věc žalobce z obecných údajů v zemi a nikoliv z údajů konkrétního místa bydliště žalobce. Současně žalobce nesouhlasil s tvrzeními žalovaného. Žalobce dále sdělil, že žádost podal z důvodu problematické situace v Moldávii, která souvisí s kulturně-ekonomicko-sociálními podmínkami v zemi. Dále žalobce vyjádřil obavu z válečného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou, který může zasáhnout i Moldávii. V takovém případě by se žalobce nevyhnul branné povinnosti. Dále uvedl, že se jeho dům nachází poblíž skladu se zbraněmi, který bude hlavním cílem útoku. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 8. 2. 2023 žalovaný popřel oprávněnost námitek, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z povolání do armády v případě vypuknutí vojenského konfliktu v zemi. K tomu žalovaný dále uvedl následující. Žalobce výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl ani nijak politicky aktivní, nezmínil se zároveň o jakýchkoliv svých činech, které by bylo možné považovat za politicky motivované a za takové, které by vyvolaly jakýkoliv zájem státních orgánů Moldavska či separatistického Podněstří, kde před svým odjezdem z vlasti žil. Žalobce sice tvrdil, že nesouhlasí s politikou Podněstří, zároveň ale uvedl, že svůj nesouhlas nijak veřejně neprojevoval a své potíže s policií, které ve vlasti, konkrétně v Podněstří, dle svého tvrzení měl, označil za motivované jeho odmítnutím pracovat v armádních a policejních orgánech, nikoliv zapříčiněné jím tvrzeným nesouhlasem s podněsterským režimem či dokonce uplatňováním politických práv a svobod. Ostatně vlast měl žalobce opustit proto, aby v ČR pracoval a jakékoliv potíže s orgány kontrolujícími Podněstří v době několika let před svým odjezdem či moldavskými státními orgány vyloučil. K dřívějším potížím žalobce s podněsterskou policií, žalovaný uvedl, že tyto nebyly ani důvodem odjezdu žalobce z vlasti a ani nebyly zapříčiněné některým z důvodů zákonem o azylu taxativně daných. Žalobce výslovně uvedl, že příčinou těchto jeho potíží bylo jeho odmítnutí pracovat v armádních a policejních orgánech, uvedl rovněž, že dostával pokuty za alkohol, za opilství, za výtržnictví, že ho policisté „vytahovali“ z baru a dávali mu dýchnout, a především, že poslední takové potíže měl několik let před svým odjezdem ze země, výslovně sdělil (viz pohovor provedený dne 13. 4. 2022), že se jednalo o několikeré odsouzení za výtržnictví v době jeho mládí a zároveň potvrdil, že tyto jeho potíže pro něj neměly žádné další následky. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda v případě návratu do vlasti nehrozí žalobci vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že si je vědom aktuální situace v Evropě, kdy dne 24. 2. 2022 došlo ke vpádu

vojsk Ruské federace na území Ukrajiny, tedy země s Moldavskou republikou bezprostředně sousedící, nicméně v době vydání tohoto rozhodnutí neexistovaly žádné zprávy o tom, že by se tento konflikt rozšířil mimo území Ukrajiny. Mezinárodní ochrana je pak naprosto specifickým institutem, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.
6. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu zjistil soud mimo jiné následující: žalobce dne 18. 10. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V případě žalobce se jednalo v pořadí o již druhou žádost o mezinárodní ochranu podanou na území ČR. Poprvé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 28. 3. 2022. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 18. 8. 2022, č. j. OAM- 383/ZA-ZA10-K12-2022 bylo řízení o žádosti zastaveno, neboť místo pobytu žalobce nebylo správnímu orgánu známo. Proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce opravný prostředek. Z poskytnutých údajů k žádosti ze dne 3. 11. 2022 a pohovoru k žádosti ze dne 24. 11. 2022 vyplynulo, že je žalobce státním příslušníkem Moldavské republiky, je moldavské národnosti, schopen domluvit se rusky. Vyznává pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy nebyl ani politicky aktivní, nicméně nesouhlasí s politikou v Podněstří. Je ženatý, má dvě děti - syna M. B., narozeného dne X. a dceru J. B., narozenou dne X., obě jeho děti se narodily v K. v M. a jsou moldavské státní příslušnosti. Za poslední místo svého bydliště ve vlasti označil adresu v P. K. popisu své cesty z vlasti do ČR uvedl, že poprvé v ČR pobýval v roce 2018 na základě biometrického pasu, měl zde pracovní pobyt, poté přijel v srpnu 2020 autobusem přes území Rumunska a Maďarska a od té doby pobývá v ČR. Dříve ve státech EU nepobýval. Byl čtyři roky v Rusku a jeden rok v Dagestánu, a to asi v letech 2013-2017. Ke svému zdravotnímu stavu, zdravotním omezením a jiným zvláštním potřebám uvedl, že se cítí být zdravý a žádná zdravotní omezení nemá. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl, že vzhledem k tomu, že byl voják a zúčastnil se mnohých cvičení jako odstřelovač, je velká pravděpodobnost toho, že by byl povolán do války, a on nechce zabíjet lidi. V současné chvíli jsou v Moldavsku rozdávány povolávací rozkazy. Dodal, že Moldavsko bude podporovat Ukrajinu a Podněstří bude podporovat Rusko. Potvrdil, že

tyto skutečnosti uváděl rovněž i v předešlém řízení o mezinárodní ochraně a je to vše, co chce uvést.

9. Žalobní argumentaci žalobce lze rozdělit do dvou skupin námitek, první se týká nedostatečně zjištěného stavu věci a druhá nesprávného posouzení žalobcových obav z povolání do armády a nasazení v bojích v Rusko – ukrajinské válce.
10. K první obecně vznesené námitce soud odkazuje na podklady, které žalovaný v průběhu řízení o žádosti žalobce shromáždil ve vztahu k aktuální situaci v zemi původu žalobce a dalším podkladům, které jsou založeny ve správním spise. Jedná se zejména o výpovědi žalobce v průběhu řízení o současné žádosti, z materiálů ze správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochraně vedeného pod č. j. OAM-383/ZA-ZA10-2022 a dále z informací, které shromáždil žalovaný v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku - Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: červenec 2022, Informace MZV ČR č. j. 122984/2022-LPTP ze dne 2. 9. 2022, 12. 9. 2022 a zprávy Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: červenec 2022 a 1. 7. 2022. Z uvedeného má soud zjištěný stav s ohledem na tvrzení žalobce za dostatečný. Současně soud podotýká, že mezi žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného je rozloženo břemeno důkazní. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žalobce, přičemž žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež jeho tvrzení vyvracejí či je podporují. Pokud tedy žalobce až nyní v podané žalobě tvrdí, že se v blízkosti jeho bydliště nachází sklad se zbraněmi, který bude prvním cílem útoku, musel o této skutečnosti vědět již v době řízení o jak o jeho první žádosti o mezinárodní ochraně tak i v současném řízení o jeho žádosti. Jelikož však žalobce tuto skutečnost žalovanému nesdělil, nemohl se jí žalovaný blíže a podrobněji zabývat. Nad to soud připomíná, že byl žalobce v rámci seznámení se s podklady k rozhodnutí ve věci dle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., seznámen a ničeho ve vztahu k nim nenamítal či nežádal jejich doplnění. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný vycházel z dostatečně, objektivně a podrobně zjištěného stavu věci.
11. Ve vztahu k § 12 písm. a) a b) zákona o azylu soud uvádí, že žalobce před příchodem do ČR pobýval na území Podněstří, je Moldavské národnosti. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl ani nijak politicky aktivní, nezmínil se zároveň o jakýchkoliv svých činech, které by bylo možné považovat za politicky motivované a za takové, které by vyvolaly jakýkoliv zájem státních orgánů Moldavska či separatistického Podněstří, kde před svým odjezdem z vlasti žil. Žalobce sice tvrdil, že nesouhlasí s politikou Podněstří, zároveň ale uvedl, že svůj nesouhlas nijak veřejně neprojevoval a své potíže s policií, které ve vlasti, konkrétně v Podněstří, dle svého tvrzení měl, označil za motivované jeho odmítnutím pracovat v armádních a policejních orgánech, nikoliv zapříčiněné jím tvrzeným nesouhlasem s podněsterským režimem či dokonce uplatňováním politických práv a svobod. Ostatně vlast žalobce opustil, aby v ČR pracoval a jakékoliv potíže s orgány kontrolujícími Podněstří v době několika let před svým odjezdem či moldavskými státními orgány vyloučil. K tomu soud dále odkazuje na znění ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a § 2 odst. 7 zákona o azylu. „*Pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z*

pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Pro naplnění pojmu pronásledování je rovněž vyžadována určitá intenzita jednání ze strany pronásledovatele v blízké časové souvislosti s podáním žádosti. V případě žalobce však žádné jednání ze strany státních orgánů nebylo možné považovat za natolik intenzivní, aby naplňovalo znaky pronásledování, ostatně žalobce ani nic takového netvrdil. Rovněž jednání bezpečnostních složek Podněstří proběhlo již několik let před podáním žádosti.

12. Dále ve vztahu k azylovému důvodu uvedenému pod § 12 písm. a) a b) zákona o azylu soud uvádí, že problematikou povolání do vojenské služby se opakovaně zabýval NSS při své rozhodovací činnosti, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud proto v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, který uvádí, že: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se proto zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto směru odkazuje soud dále na ustálenou judikaturu NSS ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 168/2018 – 36, kterou lze aplikovat i na případ žalobce *„[9] Ani stěžovatelova obava z povolání do vojenské služby sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (viz usnesení čj. 10 Azs 2/2016-33, bod 9). NSS nadto podotýká, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby (viz usnesení ze dne 11. 8. 2016, čj. 2 Azs 135/2016-31). Důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení ze dne 15. 6. 2016, čj. 4 Azs 72/2016-29, body 15 a 16).“* V tomto směru soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Žalobce dále neuvedl, jaké další překážky ve smyslu náboženství či jiného přesvědčení by mu v nástupu do armády bránily. Výkon vojenské služby, tj. i nasazení do války je tak zcela v souladu s českým i mezinárodním právem. Nad to soud zdůrazňuje, že ze shromážděného materiálu ve správním spise rovněž vyplývá, že žalobce může vykonávat tzv. alternativní vojenskou službu (a to jak v Podněstří, tak v Moldavsku).

13. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil **humanitární azyl** dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou. Soud vychází z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“ Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalobce se s touto otázkou zabíral na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud tedy přezkoumal námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro něž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal za situace, kdy u žalobce nebyly shledány žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele.
14. Dále se soud zabýval žalobcem tvrzenými azylovými důvody ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu. Konkrétně ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu soud stejně jako žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z Informace OAMP Moldavsko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: červenec 2022, vydané 12. 7. 2022 vyplývá, že moldavské právní předpisy neumožňují udělení trestu smrti za žádný trestný čin. Z Informace OAMP Moldavsko: Bezpečnostní a politická situace v samozvaném Podněstří, stav listopad: 2019 ze dne 29. 11. 2019 potom vyplývá, že podle podněsterských právních předpisů lze udělit trest smrti za závažné trestné činy, např. vražda, pokus o vraždu nebo genocida. Nicméně moratorium na jeho výkon platí od roku 1999. Z výše uvedených informačních zdrojů a z informací uvedených žalobcem nevyplývá, že by mu v jeho zemi původu hrozilo uložení, nebo vykonání trestu smrti, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
15. V souvislostech s ustanovením § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu soud odkazuje na bod 12 tohoto rozsudku, jelikož závěry tam uvedené lze aplikovat i ve vztahu k posuzovanému ustanovení. Poté soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (konkrétně str. 8-11), kde se žalovaný velmi obsáhlým a přesvědčivým způsobem vypořádal se všemi v úvahu přicházejícími skutečnostmi neodůvodňujícími přiznání doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje a závěry žalovaného kvituje. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že

ten se nejdříve zabýval skutečnostmi, zda žalobci skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a poté možností řešení situace v rámci vnitřního přesídlení. Žalovaný rovněž správně poukázal na to, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu smrti lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Na základě výpovědi žalobce v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu soud poukazuje na to, že se žalobce nezmínil o jakýchkoliv potížích, o kterých by bylo možné tvrdit, že tyto dosahují míry odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalobce neuvedl ani žádné jiné skutečnosti dokazující, že by konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání buď ze strany státních orgánů Moldavska nebo i kvazistátních orgánů samozvaného Podněstří, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce opustil svoji vlast s jediným cílem, cílem výdělků v zahraničí, a jedinou obavu, kterou v případě návratu do vlasti vyjádřil, je strach z odvedení do případného ozbrojeného konfliktu, který může v zemi dle jeho názoru bezprostředně vypuknout. Takové jeho obavy lze však v současnosti označit za bezpředmětné, neboť v samozvaném Podněstří a ani v samotném Moldavsku není v současnosti situace taková, aby ji bylo možné označit za jednoznačně se blížící či už dokonce vypuknuvší ozbrojený konflikt, přičemž ani v samozvaném Podněstří a ani v samotném Moldavsku nedochází ani k žádným zásadním změnám co se týče povolávání k výkonu vojenské služby a v této souvislosti možnému ohrožení žalobce. Na tomto místě poté soud znovu zdůrazňuje fakt týkající se možného výkonu vojenské služby v tzv. alternativní vojenské službě, která nezakládá povinnost nástupu do přímých bojů.

16. Žalovaný se rovněž zabýval postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti., přičemž vycházel z Informace MZV ČR č. j. 103426-6/2021-LPTP ze dne 3. 3. 2021. Ze zprávy vyplývá, že byt může být samotná žádost o mezinárodní ochranu vnímána velmi odlišně v závislosti na tom, zda je spojena s osobou, která je z hlediska

podněsterských orgánů problematická i z nějakých jiných důvodů, tak není znám žádný případ, kdy by byl někdo stíhán pouze za žádost o mezinárodní ochranu. Sám žalovaný poté k uvedenému poznamenal, že *„potíže jmenovaného s podněsterskou policií, které ve svých výpovědích popsal, jsou již poměrně dávno data, přičemž jmenovaný neuvedl, že by měl v této souvislosti v případě návratu do vlasti jakékoliv obavy, ostatně jmenovaný bez potíží do Podněstří vjížděl a zase je opouštěl, ať již za účelem práce v Rusku a v ČR či za účelem návštěv území nacházejících se pod kontrolou moldavské vlády již dříve, a to aniž by na něj měla tato skutečnost jakýkoliv negativní dopad, jmenovaný nebyl nikdy zadržen či vězněn, alespoň se o takových skutečnostech vůbec nezmínil, výslovně také potvrdil, že jeho dřívější potíže s policií pro něho neměly žádné další následky a v jeho případě tak není žádný důvod se domnívat, že by jeho situace po návratu do Podněstří byla v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR jakkoliv problematická.“*

17. K vyřešení situace žalobce žalovaný zcela oprávněně poukázal na eventualitu v podobě vnitřního přesídlení, která respektuje čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES), a rovněž byla kvitována NSS v rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Správnost úvahy žalovaného v tomto směru podporuje i fakt, že v případě samozvané separatistické republiky Podněstří se totiž sice jedná o mezinárodně neuznané území, z

geopolitického hlediska de iure je však toto území stále Integrální součástí Moldavska, a žalobce, jakožto státní příslušník Moldavska, je plnohodnotným občanem Moldavska. V takovém případě, jak vyplývá z Informace MZV ČR č. j. 103426-6/2021-LPTP ze dne 3. 3. 2021 a Informace MZV ČR č. j. 122984/2022-LPTP ze dne 2. 9. 2022, 12. 9. 2022, nebrání žalobci nic v tom, aby se bez dalších omezení přestěhoval na moldavské území, neboť práva občanů Moldavska pocházejících z oblasti v Podněstří, jsou totožná s právy občanů Moldavska žijících na území Moldavska. Žalobce tak bude čelit obtížím totožným, jako jiní občané Moldavska žijící na území Moldavska. Rovněž nedochází k intenzivní, řízené a cílené segregaci jednotlivých skupin obyvatel podle užívaného jazyka či místa původu, jak vyplývá ze shromážděných podkladů.

18. Na základě všeho výše uvedeného tak lze konstatovat, že území pod kontrolou současné moldavské vlády je pro žalobce dostupné, přičemž zmiňované přesídlení je účinným řešením proti případnému pronásledování či jakékoliv jiné újmě, kterou by žalobce měl v Podněstří pociťovat. Současně z dostupných informací vyplývá, že žalobci ani nehrozí navrácení do Podněstří a případná ochrana ze strany státních orgánů Moldavska splňuje minimální standard ochrany lidských práv. K individuálním charakteristikám žalobce soud stejně jako žalovaný uvádí, že žalobce je práceschopnou osobou v produktivním věku, nemá žádná vážná zdravotní omezení a není tedy ani zranitelnou osobou ani osobou s nějakými specifickými potřebami a soud tak neshledal v případě žalobce, že by mohlo v rámci jeho přesídlení v rámci Moldavska do některého z okresů pod kontrolou vlády dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení. Žalovaný taktéž správně na základě všeho výše uvedeného dospěl k celkovému závěru o relevantnosti a přiměřenosti vnitřního přesídlení, kdy nedojde „*k extrémnímu zhoršení jejich sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné*“ (viz. usnesení NSS č. j. 2 Azs 148/2015 ze dne 24. 9. 2015), a kdy i NSS v minulosti opakovaně judikoval, že: „*lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením, koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl soud shodně s žalovaným k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
19. Splnění podmínky neshledal soud stejně jako žalovaný ani ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu, neboť v době rozhodování žalovaného i zdejšího soudu není známo, že by se konflikt mezi Ruskou a Ukrajinskou armádou rozšířil i mimo území Ukrajiny na území Moldavska či Podněstří. Dle získaných informací zůstává situace v zemi stabilní a v zemi neprobíhá žádný vnitřní ani vnější konflikt. Dále soud odkazuje na odůvodnění žalovaného na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde stojí: „*Co se týče situace v samozvaném Podněstří, tedy mezinárodně neuznané Podněsterské moldavské republice, která byla vyhlášena již v roce 1990 a od Moldavska se de facto odtrhla po krátkém vojenském konfliktu v roce 1992, když separatisty aktivně podpořili ruští vojáci, kdy Podněstří je nadále integrální součástí Moldavské republiky ovšem bez možnosti výkonu moldavské státní moci na jejím území a oblast je závislá na Ruské federaci tak dle Informace MZV ČR, č. j. 122984/2022-LPTP ze dne 2. září 2022 došlo v Podněstří na jaře 2022 k několika menším teroristickým útokům, které se obešly bez obětí a jejichž pachatele se nepodařilo vypátrat, přičemž bezpečnostní situace v Podněstří zásadním způsobem závisí na postupu ruských vojsk na Ukrajině, který zatím neumožnil, aby Podněstří mohlo být zataženo do konfliktu. Dle zprávy je sice v zemi vyhlášen nouzový stav, ten se ale týká zejména bezpečnostních složek a možnosti přijímat rozhodnutí zjednodušenou cestou,*

na obyvatele země nemá nějaký viditelný dopad.“ Na základě výše uvedených informačních zdrojů tak soud v souladu s tvrzením žalovaného shrnuje, že v zemi původu žalobce, a to jak na územích kontrolovaných státem, tak ani v samozvaném Podněstří, neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soudu současně není známo, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, viz bod [12] tohoto rozsudku.

20. Nad to soud závěrem rovněž v souvislosti s možností vnitřního přesídlení žalobce připomíná, že Moldavsko, jehož je žalobce státním příslušníkem, je dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považováno za bezpečnou zemi původu.
21. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné, dostatečně individualizované a v souladu s citovanou judikaturou. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. března 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně